

на крајњем видику има боју смарагда. Кавајско поље, необично плодно за албанске прилике, жути се са кукурузом сагорелим од сунца. На избрешку у једном маглињаку источно гори трава. Рекло би се да је жега упалила. Овде-онде зденуто сено у пластове. Срећамо ауто, у коме је Шефкет-бег Верлаци из Елбасана.

Каваја се пружи́ла својом главном и готово једином улицом с неколико лепших кућа и сахат-кулом. Прота Лаза свраћа у среско начелство да пошљу по кључ од црквене порте. Кад улазимо у ресторан „Скендербег“ он је пун спортиста. Бициклисти из Скадра дошли су овде на сувом путу од 1450 километара: Скадар — Драч — Каваја — Фијери — Валона — Аргирокастро — Грчка граница — Лесковик — Корча — Пермети — Берат — Тирана — Скадар. У Албанији је држава узела спорт у своје руке. За шефа спорта наменован је активни капетан Палок Никај. Он и прати овај поход на ауто и љубазно нам даје објашњење о путу, који претстоји њему и његовима.

Затим док разговарамо прилази столу Тафил Бољетин, синовац Исе Бољетинца. Млад и пријатан човек, недавно потпрефект у Фијери, па у Љушњи, он је узео овде десет хектара земље и настанио се. Пита за Адема, Мују и Бајазита. Говори тако лепо српски, а кад му кажем да сам скоро био у Косовској Митровици, њему је као да се видео с правим земљаком. Прича о свом познанству с нашим виђеним људима.

Долазе два православна Албанца, црквена татора. Али док ми још нису превели шта веле, осећам да је нешто непријатно. Постојало је једно наређење пре годину и по дана да се из центра града уклоне сва гробља. Те су због тога они уклонили крстове и са свога и с нашега вечног боравилишта. Сад постоје кости под земљом, али се изнад ње ништа не познаје. Извињавају се, али је тако морало бити. И власти су биле сувише ревносне: црква је на периферији.

Враћамо се аутом дугачком Кавајом, па стајемо спрам једне споредне улице и кроз њу одлазимо цркви. Она је велика и лепа, грађена пре шесет година, с пријатним иконостасом. Порта је црквена засађена чемпресима и под њима спава извесан број наших. Хумке се ту